У дольнім світі світляна колиска
Вигойдує маленьке джерело –
Один росток – із темряви і містики,
Який ріка ховає під крило.

То, звісно, потім – зливи, грози, бурі,
І повені безумна покотінь
По кам’яній гірській акупунктурі,
Поміж обривів і переплетінь.

Та поки що йде таїнство суворе…
У мить прозріння – тиху і тремку —
Відчуєш враз правічний гуркіт моря
В краплині, що народжує Ріку…

Наталя Дзюбенко-Мейс